

Chương 56

Khi tiếng ve bắt đầu râm ran đầu cành lá, mùa hè đã đến rồi.

Ở dưới lầu kí túc xá có dán một thông báo to dùng quy định rằng trước tháng bảy, tất cả sinh viên năm thứ tư đại học phải chuyển ra khỏi kí túc, không được ở lại trong trường nữa.

Diệp Sơ đứng ở trên ban công, nhìn các anh chị năm thứ tư đang kéo hành lí, lưu luyến chia tay nhau dưới lầu, không khỏi nghĩ đến chính mình một năm sau, liệu mình lúc ấy có giống như bọn họ hôm nay, mang theo lưu luyến khôn cùng đặt chân lên hành trình đến tương lai.

Thời gian ngắn ngủi khiến cho người ta không kịp cảm nhận nỗi buồn li biệt, chỉ có tiếng ve kêu trong gió, năm này qua năm khác, mãi mãi không dừng.

Đang lúc Diệp Sơ đang bị cảnh chia ly này làm cho xúc động, điện thoại trong phòng bỗng đổ chuông.

Điện thoại của Chủ nhiệm khoa gọi tới, nói rằng luận văn nghiên cứu về đề tài sông băng trên đất liền của cô đã đạt giải thưởng trong hội thi Luận văn toàn quốc, bảo cô nhanh chóng lên phòng Giáo vụ nhận chứng nhận và tiền thưởng.

Bài luận văn này cô nộp từ hồi khai giảng, bản thân Diệp Sơ cũng đã quên rồi, không ngờ lần này lại đoạt giải, đã thế lại còn là giải nhất. Điều này khiến Diệp Sơ hơi kinh ngạc.

Điều làm cô ngạc nhiên hơn chính là, kèm theo chứng nhận dấu son mực đỏ trao tay, còn có ba nghìn đồng tiền thưởng.

“Về khao chứ hả?” Chủ nhiệm khoa cười trêu.

Diệp Sơ không đáp, nhưng trong lòng thì đã tính toán xong sẽ làm gì với ba nghìn đồng này rồi.

Cô cũng không có ý định khao bạn khao bè, cũng không định giữ lại tiết kiệm, cô định mua một chiếc điện thoại di động cho tên nhóc Vệ Bắc.

Điện thoại của Vệ Bắc bị mất, muốn kể lại chuyện này thì phải quay về tháng trước.

Tháng trước, không hiểu vì sao trường Vệ Bắc bỗng dung cho nghỉ mấy ngày liền, anh nhân tản ở trường cảm thấy vô vị nên chẳng nói chẳng rằng, mua vé tàu về gặp Diệp Sơ.

Hai người cách xa nhau như thế, đi lại đâu phải chuyện đùa, cho nên khi nhận được điện thoại của Vệ Bắc, Diệp Sơ còn tưởng anh đang trêu mình. Thế nhưng cô đã nhanh chóng phát hiện mình đã đánh giá quá thấp khả năng hành động của Vệ Bắc, tên nhóc kia mà đã nói là muốn tới thì dù là trời long đất lở

cũng không ngăn được anh, huống chi chỉ có mười mấy tiếng đồng hồ tàu xe nhãi nhép?

Nhưng vấn đề là, muốn đến thì cũng phải thông báo trước một tiếng. Sáng sớm, Diệp Sơ đang cuộn tròn trong chăn, bỗng nhận được một cuộc gọi từ số lạ. Cô mơ mơ màng màng nhận điện, không ngờ đó là điện thoại của Vệ Bắc, bảo là anh bị móc túi ở ga tàu, ví tiền và điện thoại đều mất cả, giờ đang bị giữ lại ga, chờ cô đến mua vé bổ sung.

Nhận được điện thoại, Diệp Sơ dờ khóc dờ cười. Khóc là bởi mình phải rời giường đi đón anh, cười là vì không ngờ trên đời lại có kẻ dám ăn cắp của Vệ Bắc, không biết thần thánh phương nào mà có bản lĩnh ghê gớm như vậy.

Nhưng dù tên trộm ấy có bản lĩnh thế nào mới dám trộm của Vệ Bắc, nói chung cuối cùng Diệp Sơ vẫn phải chạy tới nhà ga, thấy vẻ mặt buồn bực của Vệ Bắc, bèn móc tiền túi ra mua vé bổ sung cho anh. Do hành trình của Vệ Bắc khá vội vã, đi về mà không báo cho người nhà nên mới không định kể việc bị mất ví tiền cho bố mẹ biết. Nhưng di động thì không thể thiếu được, hai người tính toán hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định mua một chiếc điện thoại rẻ tiền dùng tạm trước.

Diệp Sơ vội vã ra ngoài, chỉ mang theo mấy trăm đồng, trả tiền vé bổ sung cho Vệ Bắc xong thì chỉ còn lại hai trăm rưỡi.

Chắc sẽ có người hỏi, chút tiền đó thì mua điện thoại di động kiểu gì?

Đáp án chính là: Sansung, hàng nhái! Nói rõ hơn một chút thì là mua Sansung nội đồng cối đá, có tận chín nút loa đáy nhé.

Nghe nói, tôi hôm đầu tiên khi Vệ Bắc cầm chiếc điện thoại mới mua quay về trường thì di động đã trực trực, chuông điện thoại tự dung rống lên bài “Kinh doanh tình yêu”, khiến cả phòng đang ngủ đều bật dậy. Vệ Bắc vội vàng tắt cuộc gọi, nào biết vừa tắt cuộc gọi, nhạc chuông liền biến thành tiếng còi báo động, mà lại là còi báo cháy mới chết chứ.

Lúc chín cái loa đồng loạt rú lên tiếng còi báo cháy, khởi phải nói mọi chuyện be bét đến mức nào, nói như Vệ Bắc thì là: “Diệp Thừa Căn ạ, đời này anh chưa bao giờ thấy mất mặt đến thế này.”

Diệp Sơ chưa từng cho anh biết, thực ra rất nhiều rất nhiều năm trước, anh cời tròng lộ mộng đứng ở trước cửa nhà cô mới là lúc mất mặt nhất.

Trên cơ sở ấy nên cũng khó trách Diệp Sơ vừa nhận được tiền thưởng đã nghĩ ngay đến việc mua cho Vệ Bắc một chiếc điện thoại di động.

Có ý tưởng, đương nhiên phải có hành động tương xứng, tiếc là Diệp Sơ lại không nhạy cảm lắm đối với cái gọi là công nghệ cao, xem xét đánh giá cả ngày trời mà vẫn không biết nên mua chiếc nào, đành cầu cứu sinh viên chuyên về công nghệ thông tin Trương Tiểu Giai.

“Cậu định đổi di động à?” Trương Tiểu Giai hỏi.

Diệp Sơ lắc đầu: “Không, tặng người khác”.

Tặng người nào mà phải mua điện thoại những ba nghìn đồng? Trương Tiểu Giai đoán ra ngay đối tượng Diệp Sơ muốn tặng quà, cô ấy hỏi: “Tặng cho bạn trai cậu hả?”

“Ừ!” Diệp Sơ gật đầu.

“Nói với anh ta chưa?”

“Chưa.”

“Không ngờ cái đồ đầu gỗ như cậu cũng giả vờ giữ bí mật?”

Giả vờ giữ bí mật gì cơ? Diệp Sơ ngại ngùng xấu hổ, thật ra cô chỉ quên chưa nói với Vệ Bắc thôi mà.

Trương Tiểu Giai không hổ là dân am hiểu công nghệ, rất nhanh đã chọn được cho Diệp Sơ một chiếc điện thoại di động, chờ đến khi máy về đến tay thì cũng đã gần đến dịp nghỉ hè.

Diệp Sơ nghỉ hè chưa được bao lâu thì Vệ Bắc cũng được nghỉ, hiếm khi hai đứa được ở cùng nhau thế này, Vệ Đông Hải ra mặt mời cả nhà Diệp Sơ ra ngoài ăn tiệm.

Ban đầu Diệp Sơ tưởng chỉ là bữa ăn thông thường thôi, không nghĩ ngợi gì đồng ý luôn, đến khi nhìn thấy Vệ Bắc mới phát hiện có gì là lạ...

Sao tên kia lại mặc bộ suit màu đen!

Diệp Sơ tá hỏa, cô đã nhìn thấy Vệ Bắc mặc đồ thể dục, mặc đồng phục cảnh sát, thậm chí là không mặc gì, nhưng mặc âu phục thì đây đúng là lần đầu tiên. Tuy rằng bộ suit mặc trên người anh vừa vặn y như người mẫu trong cửa hàng, nhưng vẫn khiến Diệp Sơ cảm thấy hơi kì quặc.

Rốt cuộc Vệ Bắc không chịu nổi Diệp Sơ cứ nhìn mình chằm chằm, bèn hỏi: “Trên mặt anh có gì à?”

Diệp Sơ lắc đầu.

“Anh đẹp trai quá à?”

Diệp Sơ vẫn lắc đầu.

“Cái gì?” Mặt Vệ Bắc lập tức sa sầm.

Diệp Sơ liền gật đầu, nhưng được một lúc lại không tìm được lắc đầu.

Cuối cùng Vệ Bắc nổi đóa: “Diệp Thừa Cân, em cần thuốc lắc à?”

Diệp Sơ lúc này mới miệng hỏi: “Sao anh lại mặc thế này?”

“Em nói bộ suit này hả?”

“Chưa thấy anh mặc bao giờ.”

“Chưa mặc thôi chứ có phải là không mặc đâu, em hỏi hộp cái gì chứ?” Vệ Bắc cười xấu xa.

Diệp Sơ trầm nghĩ, anh không mặc em còn đỡ hỏi hộp hơn ấy.

Sự thật chứng minh, đúng là Diệp Sơ nên hỏi hộp thật.

Bởi vì khi đến nhà hàng, Diệp Sơ mới phát hiện câu: “Ăn uống đơn giản ấy mà” trong lòng Vệ Bắc là có ý gì. Vệ Đông Hải đặt tận ba bàn tiệc trong sảnh khách sạn, ông bà nội ngoại họ hàng gần xa cô dì chú bác nhà họ Vệ đều được mời đến.

Nói cho chính xác thì đây chính là bữa cơm tụ tập toàn gia tộc.

Nói chính xác hơn nữa thì không giống như bữa cơm tụ tập toàn gia tộc mà giống hết đính hôn.

Tóm lại một câu là: Diệp Sơ bị bao vây rồi.

Bao vây thì cũng đành, nhưng hết lần này đến lần khác họ hàng bè bạn vác ly rượu tới chúc mừng, mặc dù Diệp Sơ đã nhiều lần nhấn mạnh là tử lượng của mình không tốt, nhưng trong tình huống này cô cũng không thể nào tránh được, buộc phải uống một chút.

Uống hai ly vang đỏ vào bụng, Diệp Sơ có chút choáng váng, đứng lên khỏi chỗ.

“Đi đâu đấy?” Vệ Bắc ngồi bên cạnh hỏi.

Diệp Sơ cảm thấy nói đi ra ngoài cho tỉnh rượu thì có chút mất mặt nên đành bảo mình đi rửa tay.

Nào ngờ Vệ Bắc lại cho luôn một câu: “Anh đi với em”, rồi cũng đứng lên.

“Bà thông gia, bà nhìn hai đứa kia, cứ dính với nhau như sam ấy nhỉ?” Tân Dao vừa cười hờ hờ vừa kéo tay Lưu Mỹ Lệ.

Lưu Mỹ Lệ uống cũng nhiều rồi, hơi lơ mơ rồi, đúng là dính nhau như sam thật, đến đi vào nhà vệ sinh cũng phải đi cùng nhau, bà quay sang hỏi ông xã: “Hồi còn trẻ bọn mình đã bao giờ cùng đi vào nhà vệ sinh chưa nhỉ?”

Diệp Kiến Quốc thản nhiên trả lời: “Hồi ấy làm gì đã có nhà vệ sinh như bây giờ? Chẳng lẽ bà muốn tôi với bà tay cầm tay cùng đào hố đi cầu chác?”

Lưu Mỹ Lệ: “...”

Lúc Diệp Sơ từ trong nhà vệ sinh ra thấy hơi chóng mặt.

Cô ngất ngư thấy có người đứng ở cửa, chẳng thèm nghĩ ngợi gì, cứ thế đi vòng qua.

Vệ Bắc kéo cô lại: “Em làm sao vậy?”

Diệp Sơ lúc này mới như bừng tỉnh từ giấc mộng, phát hiện ra người mình vừa đi vòng qua là Vệ Bắc, bèn vội vàng giải thích: “Em không để ý thấy anh đứng ở đây”.

Vệ Bắc hết nói nổi, vươn tay sờ trán cô: “Diệp Thừa Côn, em uống say rồi hả?”

“Đâu có.” Diệp Sơ nhanh chóng phủ nhận: “Em đã say đâu, ai bảo anh mặc thế này làm em cứ tưởng là quản lí nhà hàng”.

Quản lí... nhà hàng?

Vệ Bắc buồn bực, vừa định mở miệng nói thì Diệp Sơ đã chen lời: “Em hỏi anh, tại sao hôm nay anh lại mặc thế này? Từ đầu anh đã biết hôm nay có nhiều người như thế đúng không? Còn cố ý lừa em đến nữa...”

“Ai lừa em chứ?” Mặc dù biết cô uống say rồi nói lung tung, nhưng thấy cô nói là bị lừa gạt, Vệ Bắc vẫn hơi tức giận: “Nếu không phải mẹ cứ nhất định muốn tổ chức sinh nhật cho anh, em nghĩ anh thích xông vào chỗ đông người chắc?”

“Hôm nay là sinh nhật anh à?” Diệp Sơ kinh hãi, bỗng nhiên tỉnh cả rượu.

Nói mãi nói mãi, thì ra cô nhóc này không biết sinh nhật anh, Vệ Bắc cố tình tỏ vẻ tức giận nói: “Em không biết sinh nhật anh à?”

Diệp Sơ nghẹn lời, nhìn khuôn mặt càng ngày càng sa sầm của Vệ Bắc, cô bỗng nhiên nhanh trí đáp: “Em đùa anh thôi, hôm nay ngày mười ba tháng bảy là sinh nhật anh mà”.

“Mai mới là sinh nhật anh.”

Lần này Diệp Sơ đờ toàn tập, khoảnh khắc đó cô cảm thấy hơi áy náy, mặc dù trí nhớ của cô không tốt, nhưng hai người đã ở bên nhau lâu như vậy rồi mà đến bây giờ cô vẫn không nhớ rõ sinh nhật Vệ Bắc thì đúng là ngượng thật.

Chắc anh rất thất vọng nhỉ?

Diệp Sơ mắt một lúc mới bình tĩnh lại, rồi bỗng sực nhớ ra trong túi có chiếc điện thoại di động còn chưa tặng anh.

Hôm nay lúc ra ngoài cô cất nó vào trong túi, định tiện thể đưa luôn cho Vệ Bắc, nhưng lúc lên xe liền quên mất, giờ chẳng phải vừa may có thể dùng để lấp liếm ư?

Vệ Bắc cố nén cười, muốn xem phản ứng tiếp theo của Diệp Sơ là gì, nào ngờ cô bỗng như có phép thuật lấy từ trong túi ra một hộp điện thoại di động. Anh bỗng ngây người trong phút chốc.

“Chúc mừng sinh nhật anh!” Diệp Sơ đưa di động ra trước mặt anh, nghĩ bụng, chắc lần này anh sẽ không tức giận nữa nhỉ?

Điện thoại di động đưa ra rõ lâu mà anh vẫn chưa nhận lấy.

Lẽ nào bị anh phát hiện rồi? Diệp Sơ hơi chột dạ, ngẩng đầu lại thấy Vệ Bắc đang bình tĩnh nhìn mình, đôi con ngươi đen như cảm thạch lấp lánh dưới ánh đèn âm áp trước cửa nhà vệ sinh. Đôi mắt ấy chẳng khác gì biển sao vời vọi.

Anh yên lặng đứng đó, gương mặt sắc nét dưới ngọn đèn hết như pho tượng điêu khắc trong thần thoại Hi Lạp.

“Thật ra em...”

Diệp Sơ đang định thật thà để được khoan hồng, thì bỗng “pho tượng” mở miệng.

Anh hỏi: “Bên trong có tiếng?”

“Sao cơ?” Diệp Sơ mãi vẫn chưa hiểu ý anh.

“Anh hỏi em, lúc nãy em vào nhà vệ sinh, trong đó có ai không?”

“Hình như không...”

“Không có ai thì tốt.”

“Gì cơ?” Câu hỏi còn chưa kịp ra đến miệng, anh đã ra tay rồi. Anh không cầm lấy hộp điện thoại mà túm lấy cổ tay cô rồi một luồng sức mạnh từ phía trước truyền đến, cô dễ dàng bị lôi vào nhà vệ sinh.

Cửa bị đóng sập lại.

Người đứng trước mặt áp sát vào cô, đôi chân thon dài tiến lại gần cô, cổ tay dè lên tường đá cẩm thạch lạnh băng, bờ môi nóng rực dán xuống, không để cho cô kịp thở lấy hơi, đầu lưỡi mềm mại đã cạy mở hàm răng, trượt vào bên trong...

Một bên là tường nhà vệ sinh lạnh như băng, một bên là cơ thể rực lửa, Diệp Sơ có cảm giác men rượu vừa lui đi lại bốc lên, chân cô bắt đầu mềm nhũn, thân thể cũng trượt xuống theo nền gạch men trơn tuột.

Tay anh luồn dưới nách cô, đỡ lấy cơ thể cô khỏi trượt xuống. Dần dần cô không còn trượt xuống nữa, nhưng bàn tay kia lại rất nhanh trượt xuống nơi mềm mại của cô.

Tuy nụ hôn diễn ra ở nơi không được tao nhã cho lắm, công tác chuẩn bị cũng không đủ lãng mạn, nhưng lại không hề ảnh hưởng chút nào đến mức độ kích thích và quán quýt, ngoại trừ một cái đầu rất phá đám ló ra từ phía sau.

“Hai vị... có thể cho tôi đi ra ngoài trước được không?”

Rõ ràng người qua đường A xuất hiện cực kì không đúng lúc.

Ai nói bên trong không có người vậy? Vệ Bắc ôm lấy Diệp Sơ đang mềm nhũn vào lòng, tức tối nghĩ, xem ra cô nhóc này thật sự không uống được rượu.